

Στυγνή, αλλά «προοδευτική» απολυταρχία.

Γράφει ο Χρήστος Γιανναράς.

Την Κυριακή 20 Ιουνίου, στις 9 το βράδυ, η ΕΡΤ2, στα πλαίσια εορτασμού των διακοσίων χρόνων από την εξέγερση των Ελλήνων για την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού, παρουσίασε μια εκπομπή με τίτλο: «Γιατί το 21; Δώδεκα ερωτήματα». Μετά την παρακολούθησή της, ο έστω και στοιχειωδώς μελετημένος τηλεθεατής θα την τιτλοφορούσε ακριβέστερα:

«1821 – ο θρίαμβος των ξένων πρεσβειών», ή «Σύγχρονη Ελλάδα – ένα τυπικό προϊόν της αποικιοκρατίας» ή «Πώς εξαγοράζεται στον Τρίτο Κόσμο ανεπαισθήτως η ιστοριογραφία».

Βέβαια, μια επιφυλλίδα δεν είναι ο χώρος όπου μπορεί να συμπυκνωθεί η αναίρεση μιας τόσο καλοστημένης, χρυσοπληρωμένης κιβδηλίας. Το μόνο που μπορεί να πετύχει η επιφυλλίδα (με ελάχιστες τις πιθανότητες ευστο-

χίας), είναι να ενθαρρύνει το ερευνητικό ενδιαφέρον των ολίγιστων που γρηγορούν και ακόμα οδυνώνται για το εμπόριο της εξαπάτησης.

Αλλά και η «ενθάρρυνση» της τιμιότητας στη σπουδή της Ιστορίας είναι μάλλον ουτοπικό σύνδρομο αφέλειας – η πολιτική «γραμμή», στην οποία πειθαρχούσε αυστηρά η εκπομπή της ΕΡΤ, δεν άφηνε περιθώρια να ξεμυτίσει ερευνητικό ενδιαφέρον, να τεθούν ερωτήματα. Παρέθετε, με κομπασμό αυθεντίας το κρατικό (δημόσιο υποτίθεται) κανάλι, την ισοπεδωτική προπαγάνδα των «προοδευτικών δυνάμεων», της χώρας, την κυρίαρχη πια ιδεολογία που εμπεδώνεται με τα σχολικά βιβλία και την πλημμυρίδα εξαγορασμένων ραδιοτηλεοπτικών μέσων.

Προϋπέθετε η εκπομπή της κρατικής τηλεόρασης, σαν στόχο της εξέγερσης των Ελλήνων το 1821, την κοινή και ομόθυμη βούλησή τους να γίνει ο Ελληνισμός (όσος οι Ευρωπαίοι θα επέτρεπαν να αποσπασθεί από τους Τούρκους) ένα «μοδέρνο» έθνος-κράτος νεωτερικού ευρωπαϊκού τύπου. Ούτε οράματα «να πάρουμε την Πόλη και την Αγια-Σοφιά» ούτε απηχήματα, έστω αμυδρά, της άλλοτε πολυεθνικής και πολυφυλετικής αυτοκρατορίας που έσωζε τη συνείδηση των στόχων πόλεως – εκκλησίας του δήμου ή των πιστών. Δηλαδή έναν άλλο πολιτισμό, κοινωνιοκεντρικό στους αντίποδες του βαρβαρικού ατομοκεντρισμού.

Η εκπομπή αποσιωπούσε, προκλητικά, «χωρίς αιδώ ή λύπην», το πώς κατανοούσαν τον ελεύθερο Ελληνισμό ο Κολοκοτρώνης και ο Μακρυγιάννης, ο Σολωμός και ο Παπαδιαμάντης, ο Καβάφης και ο Σεφέρης, ο Παπαλουκάς, ο Κων. Καραβίδας, ο Πικιώνης, ο Ελύτης, ο Τσαρούχης, ο Μάνος Χατζιδάκις. Ας επαναληφθεί εδώ, έστω για μυριστή φορά, ότι ο Ελληνισμός είναι εξορισμού κοσμοπολίτης, αφορά στην πανανθρώπινη κλίμακα, δεν μπορεί να έχει ούτε την ελάχιστη σχέση με τον θρησκευτικό εθνοφυλετισμό των Εβραίων ούτε με την αξίωση βιολογικής υπεροχής των γερμανικών φύλων – Φράγκων και Αγγλοσαξόνων.

Ακόμα και ως διαφορά πολιτισμού (τρόπου ύπαρξης και συνύπαρξης) η ελληνικότητα δεν προσφέρει ερείσματα για να χαρακτηριστεί επιθετική ή

υπεροπτική – χαρακτηριστικό της ελληνικότητας ήταν πάντοτε η ετοιμότητα να προσλάβει και αφομοιώσει καινούργια στοιχεία θετικού εμπλουτισμού της από οπουδήποτε. Να αφομοιώσει το καινούργιο, όχι να υποταχθεί στο φανταχτερό.

Αποφασιστική ήταν η συνάντηση του Ελληνισμού με τον Χριστιανισμό, η εκπληκτική αμοιβαία ετοιμότητα γι' αυτή τη συνάντηση. Οι Έλληνες προσέλαβαν τον Χριστιανισμό συνεχίζοντας οργανικά τον τρόπο της αλήθειας, που ήταν όχι η ατομική κατανόηση, αλλά η μετοχή στο «κοινόν άθλημα αληθείας»: στην εκκλησία του δήμου ή των πιστών. Το κίνητρο της Επανάστασης του 1821: «για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία», η εκπομπή της ΕΡΤ ούτε καν το ανέφερε, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν το καταλάβαινε η «παρέα» που την οργάνωσε.

Αγνοούσαν, ολοφάνερα και ομολογημένα, οι περιώνυμοι συντελεστές της εκπομπής, πως όταν οι Έλληνες έλεγαν «πίστη», εννοούσαν «εμπιστοσύνη» δοκιμασμένη μέσα στους αιώνες, όχι «πεποιθήσεις» ατομικών προτιμήσεων. Όταν έλεγαν «πατρίδα», αναφέρονταν σε γη πανάρχαιων προγόνων, με βωμούς και ιερά, όχι συμπτωματικό «τόπο γεννήσεως». Και όταν έλεγαν «ελευθερία», εννοούσαν σέβας και κατασφάλιση της ανυπέρβλητης γλώσσας τους, της «πόλεως» ή «αυτοδιαχειριζόμενης κοινότητας» – την ελευθερία ως άθλημα αυθυπέμβασης, όχι σαν «δικαίωμα» να λανσάρει ο καθείς το καπρίτσιο του.

Η ζημιά που έχει γίνει στην ελληνώνυμη συλλογικότητα της ντροπής σήμερα, είναι σαφέστατα ανεπανόρθωτη – κατάληξη που μόνο θλίψη και αηδία γεννάει. Και επειδή η αδιάντροπη θρασύτητα, πάντοτε, υπερ-αναπληρώνει (Overcompensation ο ψυχολογικός όρος) την κραυγαλέα συλλογική χρεοκοπία, συνεχίζει να ισχύει σαν ευχή – προσδοκία η ρήση Κωνσταντίνου Καραμανλή: «Να γίνουμε Ευρωπαίοι, για να γίνουμε επιτέλους άνθρωποι»! Με αυτή τη λογική της ανιστόρητης και τυφλής ξιπασιάς, αναθέτουμε την ευθύνη πανηγυρισμού δύο αιώνων προδοτικού εξευτελισμού μας από τους «συμμάχους» μας, στη συγγραφέα βιβλίου που τιτλοφορείται «Γιάννα».

Η κυβέρνηση Κυριάκου Μητσοτάκη υποχρέωσε τον κάθε Έλληνα να παραδεχθεί ότι και η λεγόμενη «φιλελεύθερη» πολιτική παράταξη στην Ελλάδα δεν πιστεύει σε τίποτα, στοχεύει αποκλειστικά στις εντυπώσεις. Ωμός «νεορεαλισμός», απερίσκεπτος μηδενισμός, ακριβώς όπως και στην «Αριστερά» του εξηλιθιωτικού ατομοκεντρισμού και της ξιπασμένης «προόδου».

Όποιος αμφιβάλλει, ας ξαναδεί την εκπομπή: «Γιατί 21»;

Δημοσιεύθηκε στην Καθημερινή, 4.7.2021.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>